

La tria per Andreu Loncà

TEATRE

Els efectes psicològics de representar un paper en un teatre poden ser enormes: has de fer callar el corcò íntim, aquell verm interior, mínim, que et diu que no vals, que ets vergonyós, que oblidaràs el paper, que t'embarbaràs, que et quedaràs en blanc al mig de l'escena. Quan camines per darrere l'escenari el dia de l'estrena l'has de mirar en la seua petitesa: "calla, corcò, calla. Quina coseta més petita i microscòpica ets! Jo et domino i t'envio a les masmorres de l'oblit", et dius quan transites per darrere del teló.

L'altre efecte és meravellós: consisteix a plegar-se en un personatge que no ets tu. En cert sentit, t'oblides; en cert sentit, et reconeixes. Omets alguns detalls de la teua manera de parlar; en subratlles altres. Recordes algú que sigui semblant al teu personatge. Entres en la seua pell:

li inventes una biografia. El meu és un penjat que fa de mosso de mudances. Abans tenia una feina més ben pagada; ara és un desclassat –li agraden els Rolling Stones, i Bob Dylan, el Bob Dylan primer, arrullat, ple de vida, seductor. És un record de la seua joventut. És moderadament nostàlgic i sensual fins a l'atreuiment. "Què fas tu per fer-te teu un personatge?", preguntò a una actriu que hi té experiència: "Disfruta", em diu. Des dels primers dies de l'assaig, veus com s'ha emmotllat al seu personatge. Veus com ha anat transformant la veu, els gestos, la forma de vestir... Hi entra com qui abandona la pròpia identitat i s'endinsa en una altra. Els bons novel·listes, quan escriuen, fan un procés semblant. La imito tant com sé i puc: s'han de recordar les paraules claus de les entrades perquè no es perdi el

LIQUIDACIÓ TOTAL.

Autor: Ferran Riba

Directors: Glòria Cercós i Raül Vallés
Institut Josep Lladonosa

fil del diàleg amb els altres. No s'ha d'improvisar exageradament: altrament des-
pistes els altres actors i desgavelles l'obra. Ella estafà un pèl el seu personatge –l'exagera perquè sigui identificable de seguida. Reprodueix algunes oralitats que podrien ser dites per una dona de la neteja. O això sembla a l'espectador,

que ho reconeix de seguida. L'obra és molt amarga: el teatre plega; l'autor no troba ningú que representi la seua obra, la noia que es prostitueix s'enamora de l'home inadequat, el gerent és moralment flàccid, l'empresari del teatre diu que l'amor de les pel·lícules mai no es produirà a la vida real... I, tanmateix, tots li donem un aire de comèdia negra. Fem riure. I entonem un himne final, vague, retòric, esponjós. En sortim en un estat de pura eufòria.

